

DIEVOET, Emiel van, baron, rechtsgeleerde (Sint-Katharina-Lombeek 10 juni 1886 - Leuven 24 juni 1967).

Zoon uit een landbouwersgezin, volgde humaniora aan het Klein Seminarie te Mechelen. De dood van zijn vader belette hem verder te studeren en hij kreeg een betrekking bij de afdeling verzekeringen van de Boerenbond in Leuven. Op aanbeveling van prof. E. Vliebergh kreeg hij in 1907 toestemming om in de voormiddag lessen te volgen aan de universiteit en in de namiddag zijn gewone werk te verrichten bij de Boerenbond. Zo studeerde hij rechten van 1907 tot '12. In 1913 werd hij bovendien doctor in de politieke en sociale wetenschappen, met een proefschrift over het pachtcontract. De bekroning van dit werk stelde hem in staat te gaan studeren aan buitenlandse universiteiten, Heidelberg, Parijs en Bern, voornamelijk burgerlijk recht. Kort voor het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog keerde hij naar Leuven terug, waar hij zijn stage als advocaat begon en zijn plaats bij de Boerenbond hernam, nu als juridisch adviseur. In 1918 werd hij tot docent benoemd aan de rechtsfaculteit te Leuven en in 1920 tot hoogleraar. Hij bleef les geven tot 1955, het jaar waarin hij het emeritaat verkreeg. Van 1919 tot '36 was hij voor de katholieke partij lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers. In 1931-'32 was hij minister van landbouw en in 1939 minister van justitie. Op juridisch gebied heeft Van Dievoet belangrijk werk verricht. Hij heeft zich verdienstelijk gemaakt op het terrein van de landbouw- en pachtwetgeving en het verzekeringswezen. Een belangrijke bijdrage tot de rechtsvergelijking is zijn werk over het burgerlijk recht in België en in Nederland van 1800 tot 1940.

Van Dievoet speelde een grote rol in de vernederlandsing van het Belgisch recht. Hij moedigde de Vlaamse Leergangen te Leuven aan en was reeds in 1919 voorzitter van het Vlaams Rechtsgenootschap. In 1949 weigerde hij de benoeming tot lid van de jury voor de uitreiking van de tienjaarlijkse regeringsprijs, de hoogste wetenschappelijke onderscheiding in België, omdat hij meende dat een jury waarvan de meeste leden geen Nederlands kenden, niet in staat was objectief te oordelen over de wetenschappelijke waarde van zowel Nederlandstalige als Franstalige werken.

Als voorzitter van de centrale commissie voor de Nederlandse rechtstaal en bestuurstaal in België en van de commissie, belast met de voorbereiding van de Nederlandse tekst van de grondwet, was hij de leidende figuur bij de totstandkoming van de Nederlandstalige wetboeken en kon hij uitein-

delijk bereiken dat de Nederlandse teksten van de grondwet, het burgerlijk wetboek, het strafwetboek en het wetboek van strafvordering niet langer als een vertaling van de Franse teksten werden beschouwd, maar als volwaardige juridische teksten aanvaard, naast de Franse – een proces dat zich slechts langzaam heeft voltrokken. Zo werd de vertaling van de grondwet, die in 1955 klaar was, pas bij de wet van 10 april 1967 officieel aanvaard.

In 1967 werd Van Dievoet om zijn wetenschappelijke verdiensten in de adelstand verheven.

WERKEN: *Het Rechtsgenootschap: wat het was, wat het is, wat het zijn wil*, in *Vlaamsch Rechtsgenootschap* (1923, p. 5-16); - *Tien jaren Vlaamsche leergangen*, in *Hulde aan Monseigneur J. Sencie* (1934, p. 15-25); - *Het verzekeringswezen in België, economische en sociale gegevens*, 2 dln. (1940); - *Het burgerlijk recht in België en in Nederland van 1800 tot 1940. De rechtsbronnen. Bijdrage tot de vergelijkende rechtsgeschiedenis* (1943).

LITERATUUR: F. van Goethem, *Prof. Emiel van Dievoet*, in *Ons Volk Ontwaakt* (6 februari 1927); - J. Marijnen, *Nieuwe tendenties in het Vlaamsche Rechtsleven*, in *Het Vlaamsche Land* (1 juli 1943); - *Prof. Van Dievoet weigert benoeming in de jury*, in *De Antwerpse Gids* (17 november 1949); - *Nederlandse versie van grondwet eindelijk klaar gekomen*, in *De Standaard* (23 december 1955); - J. Coppens, *In memoriam Professor Emiel van Dievoet*, in *De Nieuwe Gids* (1 juli 1967).

•MARLEEN DURNEZ